

JOUW INTELLECT IS SLECHTS EEN SAMENRAAPSEL
VAN GISSINGEN EN GEDACHTEN, DIE OVER DE AARDE STROMPELEN...

Pas op: je intellect is de hoofdoorzaak van je dwaling. Het is allemaal een samenraapsel van giswerk en gedachten. Het intellect kan je nooit de waarheid geven. Het kan hooguit gissen en afleiden - maar waarheid is geen gevolgtrekking en geen giswerk. Het is geen kwestie van gissen: je weet het of je weet het niet.

En hoe kun je raden naar het onbekende? Je kan misschien wel gissen naar het bekende, maar je kunt niet gissen naar het onbekende. 'Het onbekende' betekent gewoon dat je er geen idee van hebt, helemaal geen idee. Hoe kun je er dan naar gissen? Hoe kun je denken over het onbekende? Alleen over het bekende kun je denken. Denken is dus een zich herhalend proces, het blijft in een cirkel bewegen. Het leidt je nooit naar nieuwe waarheden, het leidt je nooit naar ontdekkingen.

Marie Skłodowska-Curie

En dit is niet alleen zo met religie, het is overal zo, zelfs met de wetenschap. Alle grote ontdekkingen van de wetenschap zijn niet gedaan door het proces van denken; alle grote ontdekkingen van de wetenschap zijn gedaan door no-mind. En nu worden wetenschappers zich bewust van het fenomeen.

Madame Curie ontdekte bijvoorbeeld iets - drie jaar lang had ze hard gewerkt aan een probleem; ze had alle mogelijke aanwijzingen geprobeerd maar het probleem bleef bestaan. Op een avond was ze doodmoe en op, en ze dacht: 'Nu is het genoeg. Genoeg is genoeg!'

Op dezelfde manier is het Boeddha op een avond overkomen. Zes jaar lang had hij geprobeerd en geprobeerd om te weten wie hij was, en hij had gefaald en steeds weer gefaald. En er is een grens. Die avond besloot hij: 'Het is afgelopen. Er lijkt geen weg meer te zijn, alles is zinloos.'

Hij liet het hele idee vallen, ging slapen en tegen de ochtend was hij verlicht. Want in die nachtelijke slaap was er iets naar boven gekomen. Er was nu geen inspanning meer; hij had alle moeite gedaan en hij was er klaar mee. Die nacht was hij ontspannen, totaal ontspannen. Zelfs geen enkele droom stoorde hem, want als alle verlangens wegvallen, verdwijnen dromen ook. Dromen zijn de schaduwen van je verlangens.

Die hele nacht was er alleen maar een vredig gebed. Een meditatie die hij niet had kunnen bereiken door inspanning, gebeurde op dat moment. Het gebeurt altijd wanneer je inspanningen

gefaald hebben, wanneer je het hoogtepunt van je inspanningen bereikt hebt. Onthoud dat het nu niet kan gebeuren. Als je daarheen gaat - en die boom staat er nog steeds in Bodhgaya, je kunt de hele nacht onder die boom gaan liggen - er zal niets gebeuren. Je zult gewoon dromen over je vriendin of je vriendje, en je zult nachtmerries hebben.

Jouw nacht zal JOUW nacht zijn, niet die van Boeddha. Je hebt nog niets gedaan om dat te bereiken.

Het bereiken is paradoxaal. Eerst moet je alles doen wat je kunt, en dan moet je dat doen laten vallen. Dan komt het, dan komt het eraan geraasd.

Hetzelfde gebeurde met Madame Curie. Natuurlijk zijn hun werelden totaal verschillend. Boeddha was op zoek naar 'Wie ben ik?'. Madame Curie was op zoek naar een wiskundige conclusie van een bepaald probleem; ze was een wiskundige, een wetenschapper.

Die avond was ze moe, op, er leek geen hoop meer te zijn, ze voelde zich hopeloos. Ze liet het idee vallen. 'Drie jaren zijn verspild,' besloot ze, 'en nu is het genoeg. Vanaf morgenochtend begin ik aan een nieuw project.'

Nu was er een gat. Morgenochtend zou ze aan een nieuw project beginnen, en het oude project was weg. En deze nacht, deze acht of tien of twaalf uur waren in een gat. En in die nacht gebeurde het.

Stilletjes drong er vanuit de diepere lagen iets haar bewustzijn binnen. Van intuïtie tot intellect drong er iets door. In haar slaap liep ze naar haar tafel, schreef het antwoord op - in slaap - ging terug, viel weer in slaap.

's Ochtends vond ze het antwoord in haar eigen handschrift gekrabbeld. Ze kon zich niet eens meteen herinneren dat ze het gedaan had. Toen herinnerde ze zich langzaam dat er inderdaad een droom was geweest. In een droom had ze gezien dat ze naar de tafel ging en iets opschreef. Nu wist ze dat het geen droom was, het was echt gebeurd en het antwoord was er. En drie jaar lang had ze het geprobeerd terwijl het antwoord ongrijpbaar was gebleven.

Wat was er gebeurd? Het is hetzelfde fenomeen. Het intellect kan het onbekende niet bereiken, het onbekende is wel beschikbaar voor de intuïtie. Intellect kan alleen werken in de wereld van het bekende - het is dus wel goed, maar het heeft zijn beperkingen.

JOUW INTELLECT IS SLECHTS EEN SAMENRAAPSEL
VAN GISSINGEN EN GEDACHTEN, DIE OVER DE AARDE STROMPELEN.
WAAR ZE OOK ZIJN, HIJ IS ER NIET...

En altijd als er gedachten zijn, altijd als je intellect er is, is God er niet. Je intellect laat hem niet binnen, die houdt je bezig. Hij komt, hij komt weer en steeds weer, hij klopt op de deur, maar hij vindt je nooit onbezet, beschikbaar, kwetsbaar. Je bent voortdurend bezig met je intellect; hij moet weer weg.

... ZE ZIJN VERVAT IN ZIJN SCHEPPING.

Je gedachten, je mind, je intellect, zijn vervat in zijn schepping. Hoe kan het deel het geheel kennen? Kan jouw hand jouw totaliteit kennen? Kan een haar van je hoofd jouw totaliteit kennen? Dat is onmogelijk.

En het intellect is iets heel kleins in dit immense bestaan. Wat is je intellect? En het probeert het onmogelijke te doen, het probeert het geheel te vatten. Die hele poging is zinloos.

Wanneer je eenmaal begrepen hebt dat die hele inspanning zinloos is, ontspan je. En dan gebeurt het wonder; dat wat niet te grijpen valt komt beschikbaar. Maar je kunt het niet grijpen.

Integendeel, als je stil bent, neemt het bezit van je, grijpt het jou.

DE MENS EN ZIJN REDE
ZIJN SLECHTS DE LAATSTE RIJPENDE PLANTEN IN ZIJN TUIN.

WAT JE OOK BEWEERT OVER ZIJN AARD,
JE GAAT JE DOEL VOORBIJ, ALS EEN BLINDE
DIE HET UITERLIJK VAN ZIJN EIGEN MOEDER PROBEERT TE BESCHRIJVEN.

Het is als een blinde die iets probeert te beschrijven dat hij nooit gezien heeft. Hoewel hij uit de moeder is voortgekomen, hij negen maanden in de moederschoot heeft geleefd, kan hij de moeder nog steeds niet beschrijven omdat hij geen ogen heeft.

We hebben in God geleefd, we LEVEN in God. Hij is onze schoot: van eeuwigheid tot eeuwigheid verlaten we nooit zijn schoot. Toch kunnen we hem niet beschrijven, we hebben nog steeds niet de ogen die hem kunnen zien.

Vandaar het symbool van het derde oog. Deze twee ogen kunnen zijn wereld wel zien, deze twee ogen kunnen het buitenste zien. Deze twee ogen kunnen de dualiteit zien van dag en nacht, zomer en winter, leven en dood, man en vrouw, positief/negatief, yin/yang - allerlei dualiteiten die deze twee ogen kunnen zien. 'Twee' betekent het duale.

Het derde oog betekent één enkel oog. Dat ene enkele oog zit nog steeds verborgen in jou, niet functionerend. Het is een metafoor, onthoud dat. Het is niet zo dat er een of ander derde oog als feit bestaat - het is een metafoor, maar van enorme waarde, van grote betekenis. Het betekent EEN. Slechts één kan de één kennen; twee zullen altijd de twee kennen.

Achter deze twee ogen zit één oog. De twee gaan naar buiten, het ene gaat naar binnen. Tenzij dat oog in jou ontstaat, zul je God niet kunnen kennen. Geloof helpt niet, dat is huichelarij. Ongeloof helpt niet, dat is ook huichelarij.

Wees geen theïst en geen atheïst, wees een onderzoeker. Ga met veel passie dit onderzoek naar God in. Zeg niet dat Hij is, zeg niet dat Hij niet is. Hoe kunnen we iets zeggen zonder te weten en te zien? Ga dit bestaan in - en het begin moet vanuit je innerlijke kern komen. Dat ene oog wordt gecreëerd door meditatie, door stilte.

TERWIJL DE REDE HET GEHEIM NOG AAN HET OPSPOREN IS,
EINDIG JIJ JE ZOEKTOCHT OP HET OPEN VELD VAN DE LIEFDE.

Zo'n prachtige uitspraak. En op een dag zul je verbaasd staan: je beide ogen hebben gezocht en gezocht en het niet gevonden, en plotseling is het derde oog op een dag geopend en heb je het gevonden. Je intellect was maar aan het zoeken en zoeken naar het geheim, en op een dag is de intuïtie gerijpt en heeft het hart het geweten.

Het intellect blijft maar denken en denken, en weet het nooit. En het hart denkt nooit, het weet alleen. Het hart is het vermogen om echt te weten. In de wereld van het hart betekent weten zijn; er is geen verschil tussen weten en zijn.

De wetenschapper kent het object DAAR, los van zichzelf. De mysticus kent God niet als object maar als zijn eigen subjectiviteit - hier, in zichzelf, als zichzelf.

Hakim Sanai zegt: De zuivere persoon, de mediteerder, kent de eenheid van twee. En de minnaar kent de eenheid van drie: van de liefde, de minnaar en de geliefde. Er komt een punt in je waar alles geïntegreerd is.

Gedachten houden je fragmentarisch en verdeeld. Wanneer alle gedachten verdwenen zijn, hoe kun je dan nog verdeeld zijn, hoe kun je dan nog fragmentarisch zijn? Integratie ontstaat, je bent gecentreerd, je bent één. En in die eenheid heb je het geweten; je hebt het al geweten.

Het hart komt te weten en dan informeert het hart het intellect: 'Nu is het niet meer nodig, maak je niet druk: het is gebeurd. Nu is het niet nodig om te onderzoeken en te zoeken - stop! Ik ben tot kennis gekomen.'

Het is altijd het hart dat weet, onthoud dat. Vandaar de nadruk op vertrouwen, op overgave.

Wanneer je bij een meester komt, moet je door het hart met hem verbonden zijn, niet door het intellect. Als je je via het intellect verbinding maakt, is het niet echt een brug, omdat het intellect

niet weet hoe je een brug moet maken - het weet hoe je muren moet maken. En kleine dingetjes zijn al genoeg om muren te maken.

Een paar dagen geleden heeft een vrouw sannyas genomen. En onlangs schreef ze me een brief waarin stond: 'Uw kritiek op de priesters is lelijk.' Nu weet ze niet dat ze een muur maakt. Nu zal het moeilijk voor haar zijn om me aan te voelen, ze heeft haar eigen mind erin gebracht. En ze is hier nog maar een paar dagen. Wacht eventjes: als ik de priesters heb bekritiseerd, moet daar een reden voor zijn. Wacht eventjes, wees geduldig, luister naar wat ik zeg en waarom ik het zeg. Heb niet zo'n haast, anders ga je muren opwerpen.

En als je muren maakt, is er geen mogelijkheid dat mijn wezen contact maakt met jouw wezen. Dan kan ik jou niet vinden waar je bent. Je zult je achter muren verbergen. Ik zal aan komen kloppen, maar je zult me niet horen - en om onnodige redenen.

Wat heb je nou met priesters te maken? Waarom zou je je druk maken om priesters? Ben je hier alleen maar gekomen om te horen hoe ik je priesters prijs? Je bent hier gekomen om getransformeerd te worden: wat heeft dat met priesters te maken? En het is zoiets kleins! En die vrouw heeft ook geschreven: 'Telkens als u het woord 'lelijk' gebruikt, lijkt het mij dat het gebruik van het woord zelf lelijk is.'

Als je nu in zo'n gemoedstoestand bent dat mijn gebruik van het woord 'lelijk' je lelijk lijkt, dan ben je hier niet. Dan ben je ver weg op een andere planeet: je bent in je intellect. Wat is er lelijk aan het woord 'lelijk'? Het is heel expressief en mooi. Die vrouw zelf moet het woord 'lelijk' zelfs gebruiken. Ze zegt: 'Uw gebruik van het woord 'lelijk' is lelijk.'

Het is expressief; en dat is de functie van een woord, dat het expressief moet zijn. En het is ECHT expressief, het vervult zijn functie!

Maar ben jij hier om over mijn woorden te beslissen? Ben je hier als een soort examiner? Dan ben je gewoon dom bezig. Dan ben je de dwaas waar Hakim Sanai het over heeft: je zult het mislopen. Je zult de hele boodschap missen; je bent meer met onnodige dingen bezig. En er moet een groot ego achter zitten, die het weet, en die gelooft dat ze het beter weet.

Je zult je niet kunnen overgeven, je zult helemaal niet kunnen vertrouwen. En het is het hart, het vertrouwende hart, dat de werkelijkheid gaat realiseren - het is niet de twijfelende mind.

HET PAD BESTAAT UIT WOORDEN NOCH DADEN:
ALLEEN VERLATENHEID KAN HIERUIT VOORTKOMEN...

Hakim Sanai zegt dat er drie paden zijn: GYANA yoga, het pad van kennis; KARMA yoga, het pad van actie; en BHAKTI yoga, het pad van liefde.

Hij zegt: HET PAD BESTAAT UIT NOCH WOORDEN NOCH DADEN...

Dus noch het pad van kennis zal je helpen, noch zal het pad van actie je helpen, want actie komt uit je mind, en kennis komt uit je mind. Alleen het derde kan je helpen: liefde en stilte, die geen deel uitmaken van je mind.

HET PAD BESTAAT UIT WOORDEN NOCH DADEN:
ALLEEN VERLATENHEID KAN HIERUIT VOORTKOMEN,
EN NOOIT ENIG BLIJVEND BOUWWERK.
ZOETHEID EN LEVEN ZIJN DE WOORDEN
VAN DE MAN DIE DEZE WEG IN STILTE BEWANDELT...

Woorden noch daden, maar volstreekte stilte. En dan wordt je leven zelf een zoetheid, en je leven zelf wordt expressief, dan krijgt je bestaan een genade. En dat is het lied, dat is je preek.

ZOETHEID EN LEVEN ZIJN DE WOORDEN
VAN DE MAN DIE DEZE WEG IN STILTE BEWANDELT...

En iemand die doordringt in deze innerlijke stilte, iemand die te weten komt hoe je in liefde moet zijn en hoe je in gebed moet zijn en hoe je in stilte moet zijn, en die heel de mind en zijn wegen laat vallen, dan is de zoetheid van zijn leven zijn expressie. De levendigheid van zijn leven, de uitstraling van zijn leven, vormen zijn woorden.

... ALS HIJ SPREEKT IS HET NIET UIT ONWETENDHEID,
EN ALS HIJ ZWIJGT IS HET NIET UIT LUIHEID.

En zo iemand spreekt soms, maar wat hij zegt komt niet voort uit onwetendheid. Wat jij zegt komt voort uit onwetendheid. Jij spreekt alleen om je onwetendheid te verbergen, jij spreekt om je kennis te tonen. Nu heeft deze vrouw me geschreven en gezegd: 'Uw kritiek op de priesters is lelijk.' Ze probeert haar kennis over priesters te laten zien. Ze denkt dat ze het beter weet dan ik; ze geeft me advies.

Als je spreekt, onthoud dan dat het niet moet zijn om je kennis te tonen, want elke poging om je kennis te tonen is niets anders dan je onwetendheid bedekken. Zo iemand die heeft geweten wat stilte is en wat liefde is, spreekt niet uit onwetendheid, hij spreekt omdat hij het heeft geweten. 'Hij spreekt' is eigenlijk niet een juiste uitdrukking - God spreekt door hem. Hij is niet meer. Hij is niet de spreker, alleen maar een voertuig, een medium.

... EN ALS HIJ ZWIJGT, IS HET NIET UIT LUIHEID.

En wanneer jij zwijgt, is dat uit luiheid, vermoeidheid. Wanneer hij zwijgt, is dat niet uit luiheid. Hij zwijgt uit gebed, uit liefde. Hij is stil, maar ontzettend levendig in zijn stilte. Hij is niet saai, zijn stilte is niet onintelligent, zijn stilte is niet lui, zijn stilte is niet middelmatig.

Zijn stilte is vol liederen, heel betekenisvol. Zijn stilte is als een zaadje, en wanneer hij woorden gebruikt zijn die woorden als bloemen die uit het zaadje komen. Zijn stilte is mooi, zijn liederen zijn mooi, want die liederen komen voort uit de stilte en die liederen dragen een geur van de stilte mee. Wanneer woorden op zo'n manier spreken dat ze stilte meedragen, dan weet je hoe je woorden moet gebruiken. Dan ben je niet stom meer.

DE STOMMEN VINDEN TONGEN,
WANNEER DE GEUR VAN LEVEN HEN VANUIT ZIJN ZIEL BEREIKT.

Maar het komt allemaal van Hem, van gene zijde. Boeddha, Bahauddin, Kabir, Christus, Mohammed, Mahavira, Sosaan en Sanai - zij spreken niet uit zichzelf. Het zijn holle bamboes, fluiten. Ze zingen een lied dat door hen heen komt maar niet van henzelf is. De handtekening op hun liederen is die van God.